

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 51817-12-10 כהן נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב ("הפול")

תיק חיצוני:

לפני כב' השופטת אשרית רוטקופף

התובע	עומר כהן
הנתבעת	המאגר הישראלי לביטוחי רכב ("הפול")
	על ידי עוה"ד א. פרויליך ונ. פרחי
	נגד
	המאגר הישראלי לביטוחי רכב ("הפול")
	על ידי עוה"ד משה עבדי

חקיקה שאוזכרה:

[תקנות הביטוח הלאומי \(קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה\), תשט"ז-1956: סע' 6ב', 15, 35.1.א, 35.1.ב, 48\(2\)ג, 75\(1\)ג](#)

[חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975](#)

[חוק הסכמים קיבוציים, תשי"ז-1957](#)

פסק דין

1. התובע יליד 5.6.1982 (להלן: "התובע").
2. בתאריך 3.3.2009 נפגע התובע בתאונת דרכים, עת נהג על אופנוע מספר רישוי 14-502-64 (להלן: "התאונה").
3. הנתבעת ביטחה במועד התאונה את האופנוע, בפוליסת ביטוח רכב חובה (להלן: "הנתבעת").
4. אין מחלוקת בין הצדדים באשר לחבות ולכיסוי הביטוחי והמחלוקת הינה בשאלת גובה הנזק בלבד.

5. ממקום התאונה פונה התובע לבית החולים איכילוב, שם אובחנה חבלה ברגל ימין עם שבר פתוח בשוק ימין וריסוק ניכר של העצם באזור פיבולה וטיביה פרוקסימאלית וחבלה ברגל שמאל עם פצעי שפשוף.
6. התובע אושפז בבית החולים ועבר ניתוח לקיבוע חיצוני של השבר.
- במהלך האשפוז התפתח זיהום נרחב ברגלו של התובע וביום 16.3.2009 עבר בהרדמה כללית ניתוח שני להטריה של שרירים ועור.
7. התובע עבר שני ניתוחים נוספים בהרדמה מלאה להטריה ושתל עור ולרדוקציה וקיבוע פנימי של הטיביה מימין.
8. בנוסף, התפתח אצלו זיהום בפצע אשר נותר ברגל ימין.
9. בתאריך 7.6.2009, לאחר 3 חודשי אשפוז, שוחרר התובע לביתו עם המלצות למנוחה, הליכה ללא דריכה, המשך טיפול אנטיביוטי, משככי כאבים וטיפולים ומעקב רפואי.
10. בחודש ספטמבר 2009 הוסר סד הגבס מרגלו של התובע והותרה לו דריכה חלקית באמצעות קביים ושימוש בתומך ברך ארוך.
11. בתאריך 7.12.2009 אושפז התובע בשנית, לשם ניתוח נוסף בהרדמה מלאה, במסגרתו הוחלפו שני הברגים המקבעים בטיביה שמאל ובתאריך 8.12.2009 שוחרר התובע לביתו.

הנכות הרפואית:

12. המוסד לביטוח לאומי הכיר בתאונה כתאונת עבודה.
- לאחר תום 3 חודשי אי כושר ראשוניים, נקבעו לתובע נכויות כדלקמן:
- א. 100% נכות מתאריך 2.6.2009 עד 31.7.2010.
- ב. 71% נכות לצמיתות החל מתאריך 1.8.2010, כאשר מתוך נכות זו- הנכות הרפואית הינה בשיעור 46.8% ובגין [תקנה 15](#) הוספה נכות בשיעור 23.4% והנכות עוגלה ל- 71% נכות.
13. הנכות הרפואית נקבעה בגין סעיפי ליקוי כדלקמן:
- 20% נכות בגין צלקות, בהתאם [לסעיף 75\(1\)ג לתקנות המ"ל](#).
- 30% נכות בגין אי יציבות הברך, בהתאם [לסעיף 48\(2\)ג לתקנות המ"ל](#).

5% נכות בגין מגבלה בקרסול, בהתאם [לסעיף 35\(1\)א-ב](#) מותאם [לתקנות המל"ל](#).

14. בפרק הממצאים והנימוקים בפרוטוקול הוועדה הרפואית מיום 23.2.2011, אשר קבעה את הנכויות הרפואיות, לאחר ערר שהוגש על ידי המל"ל, נמצא כי באספקט האחורי של הירך בשטח של 16 סנטימטר על 18 סנטימטר חסר עור עם חסר שרירים ודפורמציה קשה של האזור. שתל עור מכסה את האזור וקיימות צלקות ניתוחיות בתוך האזור הנ"ל. צלקת ניתוחית נוספת באורך 12 סנטימטר וצלקת נוספת של 12 סנטימטר באספקט לטרלי בברך ובשוק.

15. עוד נמצאו דלדול שרירים בירך ימין, נפיחות בשוק ימין רחיקנית לצלקת.

בקרסול נמצאה הגבלה בתנועות הקרסול ובברך ימין, בין היתר, נמצאה אי יציבות צדדית והתובע התקשה לעמוד לזמן ממושך על רגל ימין בלבד.

16. בהתאם [לסעיף 6ב'](#) [לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#) התשל"ה-1975, הנכות הרפואית הצמיתה אשר נקבעה על ידי המל"ל, מהווה קביעה על פי דין ומחייבת בתובענה זו.

הנכות התפקודית:

17. התובע הינו טבח במקצועו. את אהבתו למטבח גילה התובע עוד משחר נעוריו ואף במהלך שירותו הצבאי שירת כטבח.

18. לאחר שחרורו של התובע משירות צבאי, שהה התובע מס' תקופות בחו"ל וביניהן, בעת ששב ארצה, עבד בעבודות מזדמנות, לרבות כטבח, בבתי קפה. בחודש יוני 2008 החל לעבוד במסעדת שגב אקספרס, שם עבד עד מועד התאונה.

במקביל לעבודתו במסעדת שגב אקספרס, השלים התובע את לימודיו בבי"ס תדמור.

19. עם תום תקופת אי הכושר לאחר התאונה, שב התובע לפרק זמן קצר לעבודה במסעדת שגב אקספרס אולם בשל חלופי הצוות אשר היו במקום, לא חש בנוח ועזב. לאחר מכן עבד במסעדת מייז, אותה עזב בשל מצבה הכלכלי וחשש לקריסה, במלון הילטון אותו עזב מאחר והתבקש לעבוד במשמרות לילה, במסעדת טימין ובחברת קייטרינג, עד אשר מצא את מקומו במסעדת "מנזה" ברמת גן, שם הינו עובד מחודש יוני 2011 ועד היום.

20. התובע החל עבודתו במסעדת מנזה כטבח והתקדם בתפקידו כך שהינו מתפקד למעשה כטבח ראשי. שעות עבודתו של התובע הינן מ-15:00-7:00 ולעיתים מעט מעבר לכך, במידת הצורך.

המסעדה מגישה ארוחות צהרים בלבד והתובע נעזר בצוות העובדים לשם הרמת סירים כבדים ועוד. התובע מציין כי עם שובו מהעבודה הוא סובל מכאבים ברגלו.

21. עבודתו של התובע כרוכה בעמידה ממושכת על רגליו והינה עבודה הכרוכה במאמץ רב.

22. יש להדגיש כי חרף פגיעתו הקשה של התובע, פעל התובע להקטין נזקיו ולא ניסה להאדירם ושב לעבודתו חרף הנכות המשמעותית ברגלו.

23. עם זאת, לא לעולם חוסן ויש לקחת בחשבון את הסיכון כי בעתיד לא יוכל התובע להתמיד בעבודה הכרוכה בעמידה ממושכת, ויאלץ לשנות את עיסוקו או להפחית משעות עבודתו.

24. טוענת הנתבעת כי התובע שב לעבודתו ואף התקדם בשכרו ועל כן חלק קטן מנכותו מהווה נכות תפקודית. לעומת טוען התובע כי יש לקבוע את נכותו התפקודית בהתאם לשיעור הנכות הכוללת אשר נקבע במל"ל כולל [תקנה 15](#).

25. לתובע נקבעו נכויות בגין פגיעה בברכו, בקרסול ואף בגין צלקות. לנוכח הממצאים המתוארים בדו"ח המל"ל, כמפורט לעיל ואף לנוכח התרשמותי ממצב רגלו של התובע אשר הוצגה בפני, יש לקבוע כי הנכות אשר נקבעה לתובע בגין הצלקות אף היא הינה נכות תפקודית לכל דבר ועניין לנוכח מהות הצלקות ומיקומן. אין עסקינן בצלקות אסטטיות, אלא בחוסר שרירים ורקמות וצלקות נרחבות, אשר אף בשל מיקומן, משפיעות על מצבה התפקודי של רגלו של התובע.

26. אשר על כן הנני קובעת כי יש לראות בנכות הרפואית אשר נקבעה לתובע בשיעור 47% (במעוגל) כנכות תפקודית במלואה.

כאב וסבל

27. בהתחשב בשיעור נכותו הרפואית של התובע – 46.8% וימי האשפוז יש לפסוק לתובע פיצוי בגין ראש נזק זה בסך 125,373 ₪.

הפסדי השתכרות בעבר

28. התובע היה באי כושר מלא לעבודה במשך 16 חודשים.
29. שכרו של התובע עובר לתאונה היה בסך 4,300 ₪ ובשיערוך להיום 4,851 ₪, כאשר במועד זה היה התובע בתחילת דרכו המקצועית.
30. גם במקומות העבודה השונים בהם עבד לאחר התאונה, פרקי זמן קצרים, עמד שכרו על שכר מינימום בקירוב. התובע הפסיק עבודתו במקומות עבודה אלו בשל סיבות שונות ולא בגין התאונה כך שנמנע ממנו להתקדם מבחינה מקצועית ולצבור ניסיון בעבודתו. מאידך גם תקופת אי הכושר הממושכת בגין התאונה קטעה את מהלך ההתקדמות ויש לקחת נתון זה בחשבון.
31. רק עם תחילת עבודתו במסעדת מנזה, שם התמיד בעבודתו, עלה התובע ברמות השכר מעת לעת, עד שכיום עומד שכרו ע"ס 10,000 ₪ ברוטו בממוצע.
32. בנסיבות אלו יש לפסוק לתובע פיצוי בגין תקופת אי הכושר בהתאם לשכרו עובר לתאונה בסך 4,851 ₪ X 16 = 77,616 ₪ בצירוף הפרשי ריבית מאמצע התקופה בסך 1,835 ₪.
33. מתום תקופת אי הכושר ועד היום יש לפסוק לתובע פיצוי בהתאם לנכותו הרפואית בהתאם לבסיס שכר ע"ס 7,000 ₪ שהינו ממוצע השכר בין שכרו עובר לתאונה ושכרו כיום, לנוכח תהליך ההתקדמות, והנכות הרפואית בשיעור 47%, היינו 45 חודשים X 3,290 ₪ = 148,050 ₪ בצירוף הפרשי ריבית מאמצע התקופה בסך 2,068 ₪.

הפסדי השתכרות לעתיד

34. הצדדים חלוקים בדבר כושר השתכרותו העתידי של התובע במקצועו.
35. מטעם התובע הוגש תצהיר השף מר אלי פינסלר, אשר ציין את מדרגות השכר המקובלות ברשת המסעדות אותה הינו מנהל, כאשר שכר ההתחלתי של טבח עומד ע"ס 7,000 ₪ ולאחר מכן מנהל מטבח עשוי להגיע לרמת שכר של 10,000 ₪ - 11,000 ₪ נטו בצירוף בונוסים וסף מצליח בעל מסעדה אף עשוי להגיע לרמת שכר של 20,000 ₪ נטו.

36. מנגד, הוגשה ע"י הנתבעת חוות דעת השף מר שי עשהאל. מר עשהאל ציין כי בשנים האחרונות לא ניהל מטבח ולא העסיק עובדים והוא עוסק בהוראה וייעוץ. עוד ציין כי את רמות השכר המצויינות בחוות דעתו ביסס על מאמר שהתפרסם לאחרונה בעיתון כלכלי.

37. למעשה, אין הבדל משמעותי בין רמות השכר המפורטות ע"י שני המומחים, למעט העובדה כי מר פינסלר התייחס לשכר נטו בעוד מומחה הנתבעת התייחס לשכר ברוטו. עוד ביסס מומחה הנתבעת את מרבית חוות דעתו באשר לסיכון הכלכלי בהחזקת מסעדה וניהולה.

38. לנוכח העלייה ברמת שכרו של התובע מאז תחילת עבודתו במסעדת מנוה, נראה כי שכרו של התובע תואם את מסלול ההתקדמות הנטען ע"י המומחים וזאת במומו. יודגש כי מעסיקו הנוכחי של התובע זומן לעדות ע"י הנתבעת ואלם חרף התייצבותו בבית המשפט, ויתרה הנתבעת על העדתו.

39. אין לקבל טענת הנתבעת כי העליה בשכרו של התובע מעידה על פגיעה תפקודית הנמוכה משיעור הנכות הרפואית. עובר לתאונה היה התובע בתחילת דרכו התעסוקתית לנוכח נסיעותיו הרבות לחו"ל, לאחר שחרורו מצה"ל ובמועד זה טרם מיצה את פוטנציאל השתכרותו. התאונה קטעה את מסלול ההתקדמות ולאחר התאונה שב התובע לעבודתו תוך שהינו מחפש את מקומו המקצועי ורק בשנת 2011 נכנס למסלול ההתקדמות לאחר שמצא את מקומו. התקדמותו של התובע, במיוחד לנוכח נכותו, מרשימה ביותר ומצביעה על יכולותיו המקצועיות. נראה כי נכון לעת הזו שכרו של התובע אינו מבטא את מלוא פוטנציאל השתכרותו והוא "טרם סיפר את סיפורו התעסוקתי במלואו".

40. בע"א 3049/93 גירוגיסיאן נ. רמזי ואח', פ"ד נב(3) 792, 797, נקבע:

" פריט הנזק של הפסד כושר השתכרות בעתיד מעמיד קשיים רבים בפני בית- המשפט הנדרש לקובעו. המדובר, בדרך-כלל, בהפסד אשר יש לקובעו למשך תקופה ארוכה בעתיד, לעתים לתקופה של עשרות שנים, כאשר הנסתר רב על הנגלה. בין הנתונים החשובים כדי לקבוע הפסד זה יש חשיבות לאופי הפגיעה שנפגע התובע עקב התאונה ולמידתה, דהיינו אופי הנכות שנתרה לה ושיעורה.... בצד קביעת הנכות הרפואית, על בית- המשפט לקבוע גם את הפסד כושר השתכרותו בעתיד של התובע, אם התובע טוען להפסד כזה. בפריט זה על בית- המשפט להעריך ולקבוע את הפסד הממון שנגרם לתובע בשל כך שהתאונה, ומגבלותיו בעקבותיה, הפחיתו מכושר השתכרותו. בין הנתונים המסייעים לבית- המשפט לקבוע נזק זה, יש חשיבות לנתון של הנכות הרפואית שנגרמה עקב התאונה. לנכות זו, המגבילה את התובע בפעילותו, יש השלכה לכושר השתכרותו. זה, כמובן, אינו הנתון היחיד שיובא בחשבון. כדי לקבוע את הפסד כושר ההשתכרות יש חשיבות גם למקצועו ולמקום עבודתו של התובע.

נכות רפואית בשיעור מסוים יכולה להשפיע על יכולת התפקוד של תובע פלוני בשיעור גדול יותר מאשר על תובע אלמוני, הן בהתחשב במקצועו, והן משום שלתובע האחד מובטח מקום עבודה שבו יוכל להתמיד בעבודתו, על-אף נכותו, ולתובע האחר – אין מובטח מקום עבודה. יש חשיבות למצב התעסוקה בשוק, וכן לגורמים נוספים אשר יכולים להשפיע על כושר השתכרותו של התובע בנכותו".

במקרה הנדון לנוכח גילו הצעיר של התובע, מקצועו ומהות הנכות אשר נקבעה לו יש לערוך את החישוב באשר לפגיעה בכושר ההשתכרות בהתאם לשיעור נכותו הרפואית אשר הינה אף נכותו התפקודית.

41. לנוכח הראיות אשר הובאו ע"י הצדדים והתרשמותי מהתובע, אשר אף הבהיר אין בכוונתו לנהל מסעדה באופן עצמאי ולאור כישוריו של התובע אשר מצליח להתמיד בעבודה חרף מגבלותיו, נראה כי עסקינן במי שמחד, פוטנציאל הצלחתו כטבח אינו מבוטל שכן מעסיקו מסכים להעסיקו במצבו ואף שכרו עולה, אך מאידך יש לקחת בחשבון את מצבן הכלכלי של המסעדות אשר משתנה מעת לעת ואינו יציב.

42. במצב זה ובהתחשב בשנות ההשתכרות הרבות אשר בפני התובע יש לערוך חישוב אקטוארי בהתאם לנכותו ובכך יהא בכדי לשקלל הסיכון הרב לפגיעה בכושר השתכרותו של התובע בעתיד.

43. בנסיבות אלו ולאור האמור לעיל, הנני סבורה כי נכון להעמיד את כושר השתכרות של התובע לעתיד על בסיס שכר נטו בסך 12,000 ₪.

44. אשר על כן יש לחשב את הפגיעה בכושר השתכרותו של התובע עד גיל 67 כדלקמן:
 $5,640 \times 259.84 = 1,465,497$ ₪.

הפסדי פנסיה

45. בת.א. 16951-04-10 ע.מ.מ. ואח' נ. ע.מ.ר [פורסם בנבו (31.12.2013)] נקבע ע"י כב' השופטת יעל וילנר כדלקמן:

"על פי צו הרחבה [נוסח משולב] לפנסיה חובה לפי חוק הסכמים קיבוציים, התשי"ז-1957 (להלן: "צו הרחבה") (ראו ילקוט הפרסומים 6302, כ"ח באלול התשע"א), מחויב כל מעסיק בביטוח פנסיוני את עובדיו החל מיום 1.1.08. סעיף 6 של צו הרחבה כולל טבלה בה מפורט שיעור הפרשות מן השכר המבוטח

(להלן: "הטבלה"); נקבע כי הפרשות העובד, כמוהן הפרשות המעביד, יועלו בהדרגה החל משנת 2008 ועד לשנת 2014, כך שהחל מיום 1.1.14 יפריש המעביד סך הכל, ולרבות הפרשה למרכיב הפיצויים, 12% מן השכר המבוטח.

אשר על כן יש להעמיד את הפסדי הפנסיה של התובע ע"ס 175,859 ₪.

עזרת צד ג'

46. לאחר התאונה היה התובע מאושפז בביה"ח במשך כשלושה חודשים. התובע היה מרותק בחלק מהתקופה למיטתו. במהלך תקופה זו נזקק התובע לעזרת בני משפחתו וחברתו (רעייתו כיום). אימו של התובע אף הציגה תלושי שכרה מהם עולה כי היתה הפחתה מסויימת בשכרה ואף ניצלה ימי חופשה.

47. לנוכח מצבו של התובע, הניתוחים להם נזקק ומשך אישפוזו אין ספק כי היתה נחוצה עזרת בני משפחה.

48. אף לאחר שחרור של התובע מבית החולים, היה התובע רתוק לכיסא גלגלים תקופה ממושכת ונזקק לעזרת בני המשפחה, אשר התגייסו לסייע לו בפעולות היומיום לרבות החלפת תחבושות וכדו'.

49. בנסיבות אלו ולנוכח הראיות אשר הובאו בפני, הנני מעמידה הפיצוי לתובע בגין עזרת צד ג' עד תום תקופת אי הכושר בסך 16,000 ₪.

50. מתום תקופת אי הכושר ועד היום, לא הובאו ראיות באשר לצורך בעזרת צד ג'.

51. **באשר לעזרת צד ג' בעתיד** – לנוכח נכותו המשמעותית של התובע, סוג הנכות וגילו הצעיר של התובע, יש להניח כי מעת לעת יזקק לעזרת צד ג' בפעולות שונות.

52. הנני מעמידה הפיצוי בגין עזרת צד ג' ע"ס 400 ₪ לחודש ובהיוון עד תוחלת חייו של התובע – גיל 80 - 122,345 ₪.

נסיעות וניידות

53. לנוכח פגיעתו של התובע יידרש התובע לנסיעות מוגברות בשל הפגיעה בניידותו. יודגש כי אין הכוונה להוצאות בגין נסיעות לטיפולים רפואיים אשר מכוסות ע"י המל"ל.

54. הנני מעמידה הפיצוי בגין ראש נזק זה ע"ס 200 ₪ לחודש.

55. על כן יש לפסוק לתובע לעבר סך 12,200 ₪ ולעתיד בהתאם לתוחלת חייו – 200 ₪ X
61,172 = 305.8641 ₪.

הוצאות

56. התובע צירף קבלות בגין הוצאות, בעיקר בתקופת האישפוז ע"ס 7,102 ₪ ולנוכח תקופת האשפוז הממושכת, הנני מוצאת ההוצאה סבירה ופוסקת לתובע פיצוי בסך 7,102 ₪ ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית מאמצע התקופה בסך 404 ₪.

ניכויים

57. לתובע שולמו תשלומים תכופים כדלקמן:

11,270 ₪ בתאריך 25.6.2009 ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית בסך 13,337 ₪.

15,000 ₪ בתאריך 19.2.2010 ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית בסך 17,252 ₪.

תגמולי המל"ל בהתאם לחוות הדעת האקטוארית הינם בסך 850,551 ₪.

סיכום

58. אשר על כן הנני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע סך 1,334,384 ₪ בצירוף הוצאות משפט וכן שכ"ט עו"ד בשיעור כולל של 15.34%.

ניתן היום, ז' אייר תשע"ד, 07 מאי 2014, בהעדר הצדדים.